

O istorisire ilustră (1)

Versete călăuzitoare: Rut 1-2

Noi toți iubim istorisirile bune și unii iubesc chiar și povestirile bune. Însă noi vrem să ne ocupăm aici nu cu o poveste și nici chiar cu o istorisire bună, ci cu o istorisire adevărată. O istorisire despre doi oameni cu vază, unul cu vază în ceea ce privește poziția lui, cealaltă persoană, cu toate că era săracă și fără speranță, era cu vază și un model în comportarea ei. Doi oameni, pe care Dumnezeu îi iubește și pe lângă aceasta și ei se iubesc unul pe altul. O istorisire care începe cu un moment adânc și sfârșește cu unul înalt, și anume cu o căsătorie și cu un fiu. Și nu numai aceasta, ci ea sfârșește cu un împărat, care a devenit strămoșul Domnului Isus Hristos și chiar un model al Domnului Isus – cu David.

Un pas înapoi fatal

Istorisirea, despre care vorbim, a avut loc în zilele judecătorilor lui Israel, despre care citim în cartea Judecători 21 că „în zilele acelea nu era împărat în Israel” și fiecare făcea „ce era drept în ochii lui”. În această țară locuia Elimelec și soția lui Naomi cu cei doi copii ai lor: Mahlon și Chilion. Mai citim că Dumnezeu a permis să vină o foamete mare în cetatea acestei familii nefericite, așa că și Elimelec cu familia lui au părăsit moștenirea dată lor de Dumnezeu, și anume Betleem (tradus: casa pâinii!) și au plecat spre Moab, un popor blestemat de Dumnezeu. El a făcut ceea ce toți au făcut, și anume, ce era drept în ochii lui. Sărmană familie Elimelec! Familia aceasta s-a plecat sub spiritul general al vremii și presiunii venite din afară. Vedem însă apoi cum Naomi pierde mai întâi pe soțul ei și la scurt timp după aceea și pe cei doi fii ai ei. Ea a pierdut tot ce avea și a rămas cu două nurori moabite, despre care se spune: „Un ... moabit să nu intre în adunarea Domnului și nici a zecea generație a lor să nu intre în adunarea Domnului pe vecie” (Deuteronomul 23.3). Ea era fără întreținere și fără moștenire în țara ei (Israel), așa că ea trebuia să spună despre sine însuși: „Nu mă numiți Naomi, numiți-mă Mara, pentru că Cel Atotputernic m-a amărât foarte mult.” Acesta era pasul înapoi fatal și începutul unei istorii care se va derula total neașteptat, că suntem surprinși și ne uimim de bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu.

Cartea Rut ne istorisește deci care era pentru Elimelec rezultatul acestui pas fatal înapoi; ea este o carte încântătoare, plină de aventuri, șarm, dragoste, romantism, și este, mai mult decât altele, o carte *spirituală*. Cele două persoane principale se căsătoresc și constituie o familie, și nu este nici o îndoială: era o familie binecuvântată. Aproape că nu aflăm nimic despre viața de familie, dar auzim multe despre cele două persoane principale Rut și Boaz, și aceasta este ceea ce dorim să privim acum. În prima parte ne vom ocupa cu Rut și în partea a doua cu Boaz.

Cine era Rut?

Așa cum am remarcat, viața familiei lui Elimelec nu era prea fericită, și am văzut că Elimelec, precum și cei doi fii ai lui, după ce s-au căsătorit, au murit în Moab. Nefericită Naomi! Dar nici Naomi nu era mai puțin vinovată de întreaga situație, căci nu găsim că ea s-a împotrivit soțului ei în acest timp, ca să nu meargă în Moab.

Rut era o moabită, ea era soția lui Mahlon, fiul lui Elimelec, și a ajuns destul de repede văduvă. Nefericită Rut! Cu toate acestea, din cele ce aflăm despre Rut, putem deduce că ea avea o natură plăcută și plină de dragoste și că ea iubea din inimă pe mama soacră a ei. Când Naomi a vrut să se pregătească să se întoarcă în patria ei, Rut a zis: „Nu stăruie de mine să te părăsesc, ca să mă întorc de la tine! Pentru că încotro vei merge tu voi merge și eu” (Rut 1.16). Nu ne amintește ea de acea femeie din Luca 7, care a venit în timp ce Domnul Isus era în casa lui Simon, și care nu a încetat să spele picioarele Domnului, să le sărute și să le ungă? Domnul Isus i-a dat mărturia frumoasă: „Ea a iubit mult” (Luca 7.47). Eu gândesc că ea era ca Rut. Rut a iubit mult și era mulțumită să fie săracă împreună cu mama soacră a ei, să fie supusă și să îngroape visele ei despre o viață fericită și fără griji. Ea era gata să urmeze necondiționat pe mama soacră a ei. Citim despre Rut că ea a zis lui Naomi: „Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău, Dumnezeuul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi înmormântată. Așa să-mi facă Domnul și încă mai mult, dacă altceva decât moartea mă va despărți pe mine de tine!” În privința aceasta cu siguranță ea nu a mers după spiritul concetățenilor ei, despre care citim în Isaia 16.6: „Noi am auzit de îngâmfarea Moabului – este foarte mândru – de mândria lui ...”

O a doua însușire pozitivă a lui Rut era, că ea era harnică. Citim în Rut 2.7 mărturia unui bărbat, care a observat lucrul ei și a zis: „Și a venit și a rămas de dimineață până acum.” Însă nu numai aceasta, ci ea era și stăruitoare. În Rut 2.23 citim că ea a cules spice până s-a terminat secerișul orzului și grâului. Acesta era caracterul lui Rut.

Fermitatea lui Rut

Citim în primul capitol cum Naomi s-a ridicat, ca să se întoarcă la Betleem, și că ea a luat cu sine pe nora ei. Deoarece Naomi era îngrijorată cu privire la cele două nurori ale ei și simțea profund că „mâna Domnului a ieșit împotriva ei” (Rut 1.13b), ea dorește să cruțe pe cele două nurori ale ei – Rut și Orpa – de această sărăcie și renunțare, și să le lase să se recăsătorească. Dar așa cum se întâmplă des în viața omului, rămâne valabil ce stă scris în Proverbele 16.9: „Inima omului își propune calea, dar Domnul îi îndreaptă pașii.” La fel este și aici! Când cele trei femei s-au plâns și au simțit durerea mare a despărțirii, s-au arătat adevăratele sentimente și motive ale lor. Și cu toate că și pentru Orpa despărțirea era grea, totuși ea s-a întors înapoi în Moab. Rut nu a făcut așa. Pe ea nu o lasă inima să părăsească pe mama soacră, ea a vrut mai bine să sufere împreună cu mama soacră decât să caute în Moab presupusa fericire. Ce trebuie să fi spus Naomi nurorilor ei despre marele Dumnezeu al lui Israel, că ea spune chiar: „Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău, Dumnezeuul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și acolo voi fi înmormântată”?

Nu vrem și noi să ne întrebăm, care sunt adevăratele *noastre* motivații? Iubim noi pe poporul lui Dumnezeu (pe adevărații credincioși!), iubim noi pe Dumnezeu? Suntem noi gata, dacă trebuie, să murim în sărăcie și umilire? Ce imagine măreață este moabita Rut pentru noi! Să ne întrebăm dacă nu cumva și la noi este deseori o dorință după lucrurile lumii acesteia, că de exemplu urmărim mai mult să urcăm pe scara carierei sau la alegerea partenerului de căsnicie ne concentrăm asupra lucrurilor exterioare. Orpa nu era gata! Suntem *noi* gata, atunci când trecem prin încercare, să mergem pe calea lui Dumnezeu, chiar dacă ea pare să fie o cale singuratică, aparent sărăcăcioasă și părăsită? Sunt mulți cei care n-au reușit aceasta și astăzi își au locul în lumea aceasta sau au renunțat total la creștinism sau se simt bine și se mulțumesc să fie prezenți. Rut a făcut ce se spune în Proverbe 23.26: „Fiul meu, dă-mi inima ta, și ochii tăi să-și găsească plăcerea în căile mele!”

Pe parcursul cărții vom vedea că lepădarea de sine a lui Rut i-a dăruit o viață nouă, în timp ce despre Orpa nu mai auzim nimic și ecoul numelui ei s-a pierdut în lumea aceasta. Nu numai că pentru Rut urma să înceapă o viață nouă, ci ea a fost socotită demnă (ca moabită!) să fie preluată în genealogia lui Isus Hristos, Mântuitorul lumii. Acesta este harul și îndurarea lui Dumnezeu. Și cu toate acestea despre moabiți se spune: „Un ... moabit să nu intre în adunarea Domnului și nici a zecea generație a lor să nu intre în adunarea Domnului pe vecie” (Deuteronomul 23.3).

Rut, culegătoarea de spice

Întoarsă înapoi în Betleem, vedem un alt caracter plăcut al lui Rut: ea simte responsabilitatea de a purta grijă de mama soacră, și astfel citim în capitolul 2 că Rut este numită de patru ori culegătoare de spice și că ea a lucrat cu hărnicie: „și a stat numai puțin în casă”. Ea a investit multă energie și a făcut efortul cel mai mare posibil să-și însușească lucrurile țării, pe care Dumnezeu le-a dăruit din nou – și mai mult chiar: ca să îngrijească și de alții, și să dea mai departe.

Nu este aceasta o imagine minunată pentru noi, căci noi „suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești”? Să nu depunem efortul cel mai mare posibil și să nu folosim toată energia ca să ne însușim aceste lucruri și dacă este posibil să le împărțim și să le dăm și altora? Vrem să ne asemănăm mai mult cu această Rut, despre care se spune: „și a stat numai puțin în casă”. Noi suntem pe calea greșită dacă gândim că ne vor zbura în gură „porumbei prăjiți”. Este un principiu al Sfintei Scripturi că binecuvântările sunt întotdeauna legate cu efort și energie spirituală, chiar dacă Dumnezeu îndurător uneori ne pune anumite lucruri la picioare, pentru ca noi să primim gust și bucurie de lucrurile spirituale.

Vrem să ținem seama că Rut nu numai a adunat spicele, ci și a bătut ce a adunat mai înainte. Rut a scos valoarea propriu-zisă din aceste spice. Și noi ar trebui să aplicăm energia spirituală, să scoatem valoarea propriu-zisă din Cuvântul lui Dumnezeu și să nu citim Cuvântul lui Dumnezeu numai din obișnuință, cu toate că chiar și aceasta nu va rămâne fără influență.

Rut 1 și 2

Și așa ar trebui să fie și la noi. Citește Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu într-un duh de superficialitate. Meditează asupra Lui. Deschide-L! Pătrunde în El! El este hrana cea mai bună pentru sufletele noastre. Vei găsi că un verset al Scripturii este întotdeauna înviorător, oricât de obișnuit ar fi el, el poate înălța inima ta.

Titlul original: „Bible Families: Boaz and Ruth“;
După o emisiune la radio Truth for Today din 28.11.1999,
parțial tradus liber